

Kovács András Ferenc

ÁLMATLANSÁG. HOMMAGE À KOSZTOLÁNYI

*„Az ifjuság s a vénség is csalódás:
Csak annyi, mint egy délutáni álom.”*

Ha negyvennégy is elmúltál, egy éjjel
Sem alhatod ki jó mélyen magad...
Föl-fölríadsz, de álmaid felejtéd,
S miképp az égi hűvösség a hajnalt,
Elönt a húst bizsergető sötétség,
Hogy létezel... Rá-rácsodálkozol:
Mily ismerős, banális, kosztolányis
Ez is s az is, hogy lomha félhomályban,
Ha februárban hirtelen fölébredszt,
Mátyás napján milyen didergetőek,
Mily élesültek s egyre pontosabbak
A visszatérő, délutáni álmok!
Ahogy derűsen, hosszan elbeszélgetsz
Sok apró-cseprő, kósza semmiségről
A rég nem látott, épp szobádba toppant
Szeretteiddel, könnyekig kacagva
A drága, majdnem otthonos világon,
Vagy visszajársz kihűlt lakásaidba,
Meglátogatsz szülői házakat,
Utcákon sétálsz, árnyként átosonsz
Egy körfolyosón, légi városon,
Kolozsváron vagy Szatmárnémetin,
Vagy fölrugaszkodsz, fénybe lengsz fölébük,
Karodba kapva mindkét lányodat,
A nyurga Fannit s végre Krisztinát
Szorítva boldog, rossz szívedre ismét,
Van Gogh egén szétgyűrűző időkben,
Tetők fölött kavargó látomásul
Lebegtek együtt, mint chagalli vásznon,
Suhamló mézben, sűrű napsugárban,
S akárha megnémult öröm sikongna:
Örülsz, örülsz, hogy újra tudsz röpdülni,
Magasba szállni újra mersz, örülsz,
Sírás szorongat, fuldokoltat, ébreszt,
S belédöbbersz, hogy nem vagy ifju már;
Se vén, de mintha dús ebéd után
Aludnál, álmodod csak mind a kettőt.

Ez ismerős... Sejtelned sincs, ki írta,
S honnan való, ha végleg ismeretlen,
Csak puszta álmok vendégsége hozta,
S eszedbe jut, milyen fölfoghatatlan:
Imént volt reggel, s rögtön szürkület hull,
Ha dolgozószobádba átevickélsz,
Dagadt szemekkel lámpafénybe bámulsz,
S úgy érzed, mintha gyorsan esteledne.
Elbabrálsz ezzel-azzal észrevétlen,
Kialvatlan vagy, mint a férfikor,
S teszel-veszel, míg lassan este lesz,
És nemsokára újra éjszaka:
Álomtalan, csillagcupasz, vak éjjel.

Térey János

FÖLDVÁR, APÁLY

A nád haragzölden fénylő nyakát
Türelmetlen szerelmesként kiszívta
A szárazság. Arazonként alább,
Centinként följebb: mélyponton a hinta.

Úgy dobja térde elé taraját
Az élceket vető, palackszinű víz,
Mínthogyha víz fölötti Ararát
Alján csillogna kinton túli türkiz.

A nádszáron fakó sáv, sárga folt
Az élő húsán: minden, ami volt,
Megostromolta testét, mint a vörheny;

Az úszó régi képét megleli,
Mosdatja, másik sorsot ad neki
A percnként emelkedő időben.